

УДК 34-055.2(091)

І.М.АСАТРЯН, Л. Ю. МЕДОВКІНА

ВАРВАРСЬКІ ЗВИЧАЇ – ЯК ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЖІНОК ЧИ ДОБРОВОЇНЕ РАБСТВО

Асатрян Ілона Миколаївна – Донецький Національний університет, студентка магістратури кафедри міжнародних відносин і зовнішньої політики.

Медовкіна Ліна Юрївна – Донецький Національний університет, кандидат історичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин і зовнішньої політики.

Приділено увагу знаходженню рішення проблеми захисту прав жінок, їх звільнення від жорстоких норм поведінки, що існують у мусульманському світі. Охарактеризувавши проблеми захисту прав жінок, в ході дослідження було вироблено 3 варіанти політики, для вирішення проблеми захисту прав жінок: розповсюдження представництв Організації UN – women для надання захисту мусульманським жінкам, зміна «акцентів» у діяльності суду, усталених правил судочинства, посилення в них демократичних засад, призначення представників ООН на ключові посади в реорганізовані органи, створення Спеціального Комітету ООН з захисту прав жінок мусульманського світу.

Ключові слова: Варварські звичаї, Іслам, Коран, Мусульманський світ, Норми поведінки, Права, ООН.

Уделено внимание нахождению решения проблемы защиты прав женщин, их освобождение от жестоких норм поведения, существующих в мусульманском мире. Охарактеризовав проблемы защиты прав женщин, в ходе исследования было предложено 3 варианта политики, для решения проблемы защиты прав женщин: распространение представительств Организации UN – women для предоставления защиты мусульманским женщинам, изменение «акцентов» в деятельности суда, устоявшихся правил судопроизводства, усилению в них демократических принципов, назначение представителей ООН на ключевые должности в реорганизованные органы, создание Специального Комитета ООН по защите прав женщин мусульманского мира.

Ключевые слова: Варварские обычаи, Ислам, Коран, Мусульманский мир, Нормы поведения, Права, ООН.

Attention is to finding the solution to the problem of women's rights and their liberation from the cruel rules of conduct that exist in the Muslim world. Describing the problem of protecting the rights of women in the study were three policy options to address the issue of women's rights: the spread of missions, the UN - women for providing protection to Muslim women, changing the «focus» in the operation of the court, established rules of court, they strengthen democratic principles, the appointment of UN representatives in key positions in the reorganized agencies, the creation of the Special Committee on the rights of women of the Muslim world.

Keywords: Barbarous customs, Islam, the Koran, the Muslim world, standards of conduct, rights, UN

© І.М.Асатрян, Л. Ю. Медовкіна, 2013

Постановка проблеми. Іслам - одна зі світових релігій. Громади цієї релігії є в 120 країнах світу, в іслам вірують більше 1,5 мільярда осіб. У 28 країнах іслам взагалі визнано державною релігією. Це достатньо специфічна релігія зі своїми канонами, звичаями та нормами поведінки. Дуже багато суперечок існує навколо даної релігії. Становище жінки в ісламі - традиційний пункт критики соціального устрою мусульманського суспільства. Думки громадськості щодо даного питання різко відрізняються.

Загальновізнана думка - мусульманські жінки позбавлені будь-яких прав і тим більше свобод. Поведінка жінки-мусульманки зберігає середньовічні пережитки і до сучасних умов мало підходить. Батьки бояться віддавати своїх дочок заміж за мусульман. Будь-яку жінку лякає думка про долю подібних їм у мусульманських країнах. Ця тема - улюблена для багатьох феміністок, які з запалом борються за долю поневолених жінок Сходу. Жінки в мусульманському світі - як меблі: їх можуть поміняти, коли захочуть, і ніхто ніколи не запитає, чому зробили саме так[8].

На протигагу цій думці існує й інша: іслам - це релігія життя, і жінки мають в ісламському праві набагато більше прав, ніж у західному суспільстві.

З приходом ісламу жінка знайшла права. Вона стала гідно називатися жінкою. Віруючі мусульмани задаються іншим питанням: «Феміністські організації вимагають свободу жінці, а ми ж бачимо що та свобода, за яку вони борються, губить їх, тому що не можна володіти безмежною свободою. Що дає та сама свобода самим вільним жінкам? Торгівлю тілом? Алкоголізм? Наркоманію? Безладні статеві зв'язки? До чого така свобода? Кому потрібна така свобода? Кому потрібна краса цієї «вільної жінки» і кому потрібна вона сама, коли вона буде в'ялою, старою? Вона доживає свої дні в самоті, її кидають діти і відвідують раз на півроку або раз на рік»[12].

Проблема політики в даному дослідженні полягає в тому, що жінки в мусульманських країнах не знають своїх прав й добровільно підкорюються всім існуючим в їхньому суспільстві нормам поведінки. При цьому жінки бояться піти проти цих норм не лише тому, що вважають смертним гріхом порушити їх, адже вони міцно вкоренилися в суспільну свідомість, але й бояться за власну безпеку та життя. Проблема правового становища жінок-мусульманок слід розглядати як складову частину проблеми правового становища жінок в цілому. Організацією, що активно займається даною проб-

лемою, безперечно, є ООН. В даний час в рамках ООН та інших міжнародних організаціях є прийнятими і діє комплекс міжнародно-правових актів, що захищають права і свободи жінок: «Загальна декларація про права людини» (1948 р.), «Міжнародний пакт про громадянські і політичні права» (1966 р.), «Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок» (1979 р.) та ін. Все ж, слід зазначити, що складність вирішення проблеми правового становища жінок в ісламському праві зумовлюється безліччю сакральних, соціальних, культурних та юридичних проблем. В останньому випадку особливого значення набуває проблема співвідношення норм міжнародного права та ісламського права, крім того, у відношенні особливостей їх правозастосування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема прав жінок знайшла висвітлення в роботах російських, українських вчених та зарубіжних дослідників. Ролі впливу ісламу на життя суспільства присвячено роботи Г.Р.Балтанова, О.М.Мамедова, Н.І.Ворончаніна, М.В.Жданова. [2,4,7,11], робота колективу авторів «Іслам і жінки Сходу (історія і сучасність)» [9]. Важливу роль для аналізу розвитку прав жінок має робота російської дослідниці Дмитрієвої Г.К. «Международная защита прав женщин» [6].

Широке відображення закріплення проблем прав жінок в ісламі знаходять в зарубіжних наукових дослідженнях, проведених науковцями США та Великобританії. Прикладом можуть слугувати дослідження Н.Е.Торнау «Виклад начал мусульманського законодавства», Р.Шарля «Мусульманське право», А.Массе «Іслам. Нарис історії», Л.Р.Сюкіяйнен «Мусульманське право», М.І.Садагдар «Основи мусульманського права», Л.І.Шайдуліна «Арабська жінка і сучасність», Г.М.Жерімов «Шаріат і його соціальна сутність», Вагабов М.В. «Іслам, жінка, сім'я», В.Порохова «Коран. Переклад трактувань і коментарі», Ш.Аляутдінов «Шлях до віри і досконалості», Є.О.Беляев «Араби, іслам і арабський халіфат в раннє середньовіччя», А.І.Іонова «Сучасний іслам: людина і суспільство», А.Кримський «Мусульманство і його спільність», В.В.Бартольд «Іслам і культура мусульманства». Слід зазначити, що вчені дійшли висновку, що порушення прав жінок відбувається внаслідок традицій (звичаєвого права) та під впливом релігій (ісламу).

Мета дослідження. Метою статті є аналіз впливу традицій, звичаїв, релігії на розвиток прав жінок та знаходження рішення проблеми захисту прав жінок, їх звільнення від жорстоких норм поведінки, що існують у мусульманському світі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Багато хто вважає, що основою жакливого поведінки з жінками в мусульманському світі є саме релігія – іслам, тобто саме Коран диктує такі варварські норми поведінки. В даному питанні важливо розуміти, що існують два різні фактори: релігія ісламу і культурні традиції народу. Не всі норми поведінки мусульман пов'язані саме з релігією, насправді, багато мусульман знаходяться під сильним впливом їх індивідуальних культурних тради-

цій.

Коран — священне писмо мусульман та релігії ісламу. В ісламі Коран розглядають як священну книгу - конституцію, послана Мухаммеду Аллахом, щоб кожна людина могла налагодити взаємини з ним, з самим собою і суспільством, виконати свою життєву місію так, як цього бажає Аллах. Розглянемо детально, що ж говориться в Корані щодо прав жінок ісламу. Іслам стверджує, що всі люди - чоловіки і жінки - створені з однієї душі. Аллах сказав: «О люди! Бійтеся вашого Господа, який створив вас з однієї душі» [5]. Це означає, що, згідно з Кораном, чоловік і жінка абсолютно рівні, як люди, і в жодного з них немає ніякої переваги перед іншим. В наступному аяті читаємо: «І Ми дарували синам Адама пошану»[5] - пошана надана Аллахом однаково і чоловікові, і жінці, якщо в Корані згадується людина або сини Адама, то мається на увазі як чоловік, так і жінка, якщо б мова йшла про одного з них - про чоловіка або про жінку, - то вживався б термін «чоловік» або - термін «жінка».

Характеризуючи відносини між чоловіком і жінкою, Коран говорить про них, як про однаково рівні перед Аллахом. Це означає, що немає ніякої різниці між ними: «Віруючим, які чинять добрі діяння, будь то чоловік або жінка, неодмінно даруємо прекрасне життя і даємо нагороди кращі, ніж їх діяння»[5]. «І відповів їм їх Господь: «Воістину, Я не знехтую жодним з ваших діянь, скоєним кимнебудь з вас, чоловіком чи жінкою, (адже) одні з вас походять від інших» [10]. Вираз «одні з вас походять від інших» доводить, що чоловік і жінка доповнюють один одного і що життя не може продовжуватися без їх спільної участі.

Але ж не можна повністю стверджувати й те, що Коран зовсім не порушує прав жінок. Адже деякі норми, прописані в Корані, повністю суперечать всім міжнародним документам, що проголошують основні права та свободи людини. Коран не лише диктує як повинна поводити себе жінка, що думати, говорити, але дозволяє чоловікові використовувати насилля проти жінки в сім'ї, в той час, коли жінка такого права не має, чи мати декількох дружин. Це і є порушення прав жінок. Але й ці приклади неможливо навіть порівняти з деякими жакливими традиціями по відношенню до жінок, що міцно вкоренилися в мусульманському суспільстві. Наприклад, у деяких країнах Близького Сходу до ух пір зустрічаються вбивства честі, що, насправді, засуджуються релігією ісламу. Вбивствами честі називають вбивства, майже виключно жінок, які «ганьблять» членів своєї сім'ї, свого роду. Такі вбивства, хоча й поширені в деяких мусульманських країнах, зустрічаються і в інших країнах. Деякі мусульманські вчені стверджують, що ці вбивства є лише частиною традиції, яка не має з ісламом нічого спільного.

Організація захисту прав іранських і курдських жінок опублікувала звіт, за яким у 2010 році 2829 моліток британських мусульманок були побиті, понівечені, обліті кислотою, викрадені або вбиті. В основному, це жінки родом з Пакистану, Індії та Бангладешу. Мова йде про опір насиль-

ницьким шлюбом, укладених сім'ями. Нападають і на жінок, у яких з'явився інтимний друг, на зґвалтованих жінок, а також на тих, хто просто намілюється першою заговорити з чоловіком чи виявляє схильність до одностатевого кохання[17],[3].

Деякі випадки «убивств честі» стають надбанням ЗМІ у всьому світі, викликаючи обурення всього світового суспільства. Один з таких випадків – історія пакистанської дівчинки Кайнат Сумро, що просто вражає своєю жорстокістю. Коли Кайнат було 13, її зґвалтували четверо чоловіків. Вони викрали її біля сільської крамниці, коли вона зупинилася там, щоб купити іграшкову ляльку, і три дні «розважалися» за повною програмою. Якимось дивом дівчинці вдалося втекти. Та, на думку односельців, це завдало важкого удару по «честі сім'ї» Кайнат і всього села, і єдиним способом «змити ганьбу» повинно було стати вбивство дівчинки. Опчество (соціальний устрій пакистанського села) зажадало, щоб батько Кайнат виконав «борг» і, як всякий «чесний мусульманин», задушив свою дитину.

Батько Кайнат виявився «безчесною людиною» і вбивати дочку відмовився. Сім'я Кайнат була змушена тікати в Карачі. Втім, «суспільна думка» наздогнала їх і там. Ймовірність того, що родині вдалося чи вдасться в майбутньому домогтися хоч якогось правосуддя дуже низька, оскільки «держав» в Пакистані воліє в такі колізії не втручатися і активно чинить опір спробам втягнути себе в процес розв'язання подібних проблем. У жертви зґвалтування в Пакистані, у разі звернення в «поліцію», набагато більше шансів бути побитою і / або зґвалтованою «поліцейськими», ніж отримати захист і сподіватися на розслідування вчиненого проти неї злочину[14].

Ще один приклад, від якого кров у жилах холоде: Анкара, 5 лютого 2009 року. У Туреччині затримали батьків, що живцем закопали власну 16-річну дочку. Тіло дівчини знайдено в двометровій викопаній під курником ямі поблизу будинку, де проживає сім'я. Дівчина на ім'я Медін Мамі проживала разом з батьками в місті Кахта в північно-східній провінції Туреччини Адіямана. Труп був виявлений ще в грудні після того, як якийсь інформатор розповів поліцейським, що дівчину, ймовірно, вбили власні батьки. До цього вона вважалася зниклою без вісті протягом 40 днів.

Дівчину вирішили закопати живцем на сімейній раді. Ймовірно, таке рішення члени сім'ї прийняли через те, що вона спілкувалася з ровесниками чоловічої статі. До цього дідусь не раз її бив за дружбу з хлопчиками. За словами свідків, її батько також не раз повторював: «У неї в друзях є хлопчики. Нам це не подобається».

Дівчина перебувала в ямі зі зв'язаними руками в сидячому положенні. Як показав розтин, в легенях і шлунку дівчини виявлено велику кількість землі, що підтверджує гіпотезу, згідно з якою дівчина була закопана живою у свідомому стані. Крім цього, на тілі дівчини не виявлено слідів побоїв, наркотичних чи отруйних речовин.

«Від отриманих результатів (розтину) кров холоде в жилах. Згідно з нашими даними, у дівчини

на тілі не знайдено слідів пошкоджень, прийому наркотиків або отрути. Вона була в свідомому стані в момент закопування», - повідомив представник поліції.

Крім цього, як виявилось, дівчина неодноразово намагалася повідомити поліції про факт побоїв з боку батька та дідуса. Це було буквально за кілька днів до її передбачуваного поховання живцем. «Вона тричі намагалася залишитись у поліцейській дільниці, проте кожного разу її відсиляли додому», - повідомила мати загиблого підлітка.

Щорічно в Туреччині трапляється близько 200 так званих «убивств честі»[5].

Міжнародного резонансу набули й такі справи 2009 року, як побиття камінням 17-річної дівчини за те, що вона зустрічалася з хлопцем з іншої течії ісламу. Дівчину виволокли з дому чоловіки і розбили їй голову камінням. Представники закону, що стояли поруч, не вжили жодних дій і знімали те, що відбувалося, на мобільний телефон.

Дядько облив бензином і підпалив свою 11-річну племінницю за те, що та нафарбувала губи помадою. У дівчинки обгоріло 99% тіла. Складно припустити, що вона змогла вижити після цього[13].

Такі випадки небаченої жорстокості по відношенню до жінок зовсім не є поодинокими, це лише деякі із величезної кількості подібних злочинів.

Ще одним варварським звичаєм у мусульманському світі є жіноче обрізання. На відміну від обрізання хлопчиків, обрізання дівчаток не тільки не заохочується в релігії ісламу, але і вважається, як мінімум, небажаним. На сьогоднішній день обрізання дівчаток поширене в Єгипті, Судані, Саудівській Аравії, Південному Ємені, Об'єднаних Арабських Еміратах, Бахреїні, Омані, Малайзії, Пакистані, Індонезії і на Філіппінах. Однак його не роблять в Ірані, Іраку, Алжирі, Лівії, Марокко та Тунісі. Це ще раз доводить, що обрізання пов'язане з місцевими звичаями, а не з вимогами ісламу. Обрізання було поширене серед доісламських племен. Іслам не встановив прямої заборони на нього, так само як і на багато інших традицій. У цьому проявилася терпимість релігії, а не її жорстокість. Разом з тим слід пам'ятати загальні положення Ісламу, що забороняють заподіювати кому-небудь непотрібну шкоду і вносити зміни в творіння Аллаха.

Вченими доведено, що обрізання може призвести до різних інфекційних захворювань, викиднів та інших ускладнень, включаючи безпліддя та онкологічні захворювання.

Зараз іслам категорично забороняє жіноче обрізання, а особливо два останні його види (жіноче обрізання існує трьох видів), так як нанесення шкоди здоров'ю людини неприпустиме.

Прихильники жіночого обрізання стверджують, ніби воно робить дівчат і жінок більш цнотливими. Але статистика спростовує це. Так, було виявлено, що серед 200 повій Каїра 170 в свій час пройшли процедуру обрізання, тобто відсоток обрізаних жінок серед них (85%) - точно такий же, що і серед решти населення.

Таким чином, обрізання невинувато ні з релігійної, ні з моральної, ні з медичної точок зору. Багато мусульманських учених в даний час висту-

пають проти цієї практики, закликаючи до її повної заборони.

Подібні варварські звичаї прийшли в сучасне мусульманське суспільство з часів доісламських племен. В епоху до Корану за жінками в різних суспільствах не визнавалося належного права, і їх становище залишало бажати кращого. Наприклад, в Японії їм не дозволялося молитися і брати участь у будь-яких релігійних відправленнях. У Єгипті жінок часто приносили в жертву на берегах Нілу. За законами Риму жінка була повністю залежна від чоловіка, не володіла майном і не могла вважатися свідком. В Індії вона була позбавлена права читання священних текстів, вважалася власністю чоловіка, майном. Страшне встановлення Саті прирікало вдову на самоспалення на похоронному багатті чоловіка. Це вважалося з її боку благочестивим вчинком, який доводить її побожність і любов до чоловіка. Вкрай рідко таке самоспалення було добровільним, і жінку зазвичай силою примушували до цього трагічного кінця.

На Аравійському півострові араби в період джахілії також відмовляли жінці в правах. Жінка становила частину майна її чоловіка або батька. Її можна було продавати, дарувати. Після смерті чоловіка жінка передавалася у спадщину родича чоловіка.

Араби до Ісламу нерідко навіть закопували в землю живими новонароджених дочок, боячись злиднів. В суспільстві вважалося нормальним вбивати дівчаток у дитинстві, поки вони не наклали ганьби на сім'ю. Якщо її залишали в живих, то вона жила в приниженні. Жінка не могла одержати спадщину, навіть якщо батько був багатим. Спадкоємцем міг бути тільки чоловік.

Нерівність між чоловіком і жінкою виявлялася і в заходах покарання. Наприклад, якщо злочинцем був чоловік, а жінка жертвою, збиток міг і не відшкодуватися[1].

Це був доісламський період. Але ж зараз ХХІ століття. Людство розвивається з небаченою швидкістю, підкорюючи нові горизонти. І на даному етапі нашого розвитку існування таких жорстоких нелюдських звичаїв здається не просто неприпустимим, а навіть дещо нереальним. Та факт залишається фактом: у мусульманських країнах все ще широко поширені середньовічні норми поведінки, що, навіть, релігією ісламу заборонені, адже вважається, що саме іслам звільнив жінок від цієї жорстокості. Ситуація дійшла до критичної точки: жінки в мусульманських країнах вже не знають своїх прав, вважаючи, що варварські норми поведінки в їх суспільстві диктуються релігією ісламу і свідомо йдуть на добровільне рабство, не бажаючи йти проти існуючої системи, оскільки бояться за власне життя.

Права людини можна вважати об'єктом міжнародного регулювання. Стагумом ООН закріплена рішучість держав-членів «... затвердити віру в основні права людини, в гідність і цінність людської особистості, у рівноправність чоловіків і жінок », і однією з першорядних цілей ООН проголошується міжнародне співробітництво в «заохоченні та розвитку поваги до прав людини. І основних свобод

для всіх незалежно від раси, статі, мови і релігії» [15]. Що ж може зробити ООН для захисту конкретно прав жінок ісламу?

1 січня 2011 року розпочала свою роботу Організація ООН з гендерної рівноправності і розширенню прав і можливостей жінок «ООН - жінки» (UN-women). Це перший в історії існування ООН єдиний центр, який займається виключно проблемами гендерної нерівності. За словами Генерального секретаря ООН Пан Гі Муна, з появою «ООН - жінки» у міжнародного співтовариства з'явився новий впливовий засіб боротьби за гендерну рівність і права жінок у всьому світі. Нова організація покликана боротися з дискримінацією жінок у 12 основних сферах життя сучасного суспільства, серед яких освіта, охорона здоров'я, працевлаштування, участь у політичному житті та дотримання прав людини. Дана Організація повинна розповсюдити свої представництва, котрі мають стежити за дотриманням норм міжнародного права щодо захисту основних прав та свобод жінки в усіх мусульманських країнах. Головне завдання таких представництв – надати захист всім мусульманським жінкам, котрі страждають від варварських звичаїв, що існують в їхньому суспільстві. Жінки мають знати, що їм є куди та до кого звернутися за допомогою, хто допоможе, оскільки, ті органи влади, котрі мають опікуватися захистом своїх громадян в мусульманських країнах, як показують вищевведені приклади, такої допомоги не надають, принаймні жінкам, бажаючи завжди стояти осторонь.

Негативною стороною в даному сценарії є те, що розміщення такого роду представництв на території деяких ісламських країн може викликати хвилю обурення з боку мусульманського суспільства. Це може бути сприйнято як «міжнародна змова» проти ісламу, спроба виступити проти нього, його цінностей, норм поведінки, традицій, що в свою чергу призведе до масових протестів, подекуди з використанням зброї, тим паче, що представники ісламу, як показує практика, вважають саме зброю засобом вирішення всіх проблем.

Другий варіант – реорганізація судово-правової системи мусульманських країн. Цікавим є те, що в більшості мусульманських країн жінкам, що постраждали від жахливого поводження, немає сенсу взагалі звертатися до правосуддя, адже його представники воліють у такі колізії не втручатися і активно чинять опір спробам втягнути його в подібні «розбирання». Тож ООН необхідно взяти під свій контроль саме судово-правову систему. Доцільно було б не лише змінити «акценти» в діяльності суду, розширити судову юрисдикцію та змінити усталені правила судочинства по цивільних і кримінальних справах, посиливши в них демократичні засади, але й призначити представників ООН на ключові посади в реорганізовані органи влади. Але ж з іншого боку цей варіант також викличе обурення мусульманських країн, оскільки подібні зміни будуть розглядатися як пряме втручання у внутрішні справи держави.

Ще одним сценарієм є створення Спеціального Комітету ООН з захисту прав (саме) жінок

мусульманського світу, котрому необхідно делегувати спеціальні повноваження та право накладати ембарго чи блокувати, наприклад, торгівельні зв'язки мусульманських країн, в котрих будуть зафіксовані випадки порушення прав жінок та жорстокого поводження з ними. В такому випадку проблема політики буде вирішуватися всередині самих держав, що буде плюсом, адже що може бути більш переконливим для суспільства, ніж його власна держава.

Мінус у тому, що блокування зв'язків з мусульманськими країнами матиме негативний вплив не лише на них, адже не варто забувати, хто є основними постачальниками нафти на світовій арені. Крім того, не варто відсувати на задній план і асиметричні загрози, оскільки відмова у співпраці може бути сприйнята деякими мусульманськими країнами досить вороже.

Найбільш ефективним варіантом вирішення проблеми може стати перший варіант політики. Адже лише за рік свого існування UN – women вже встигла проявити себе як реально впливовий засіб боротьби за гендерну рівність і права жінок у всьому світі і це лише проводячи презентації в різних країнах світу, впроваджуючи все нові програми по захисту прав жінок. Робота даної організації набирає все більших обертів і з часом вона буде одним з найвпливовіших комітетів ООН. Але впроваджуючи в життя перший варіант, доцільно було б за-

лучитися державною підтримкою мусульманських країн, в котрих будуть знаходитися представництва даної організації задля забезпечення її нормального функціонування.

Висновки. У багатьох мусульманських країнах все ще існують варварські звичаї до ісламського періоду по відношенню до жінок, що глибоко вкоренилися в свідомості мусульманського суспільства. Подібні норми поведінки забороняються навіть ісламом, але продовжують існувати, нагадуючи про себе жахливими жорстокими випадками насилля та знущань над мусульманськими жінками. Жінки в мусульманських країнах не знають своїх прав, вважаючи, що варварські норми поведінки в їх суспільстві диктуються релігією ісламу і свідомо йдуть на добровільне рабство, не бажаючи йти проти існуючої системи, оскільки бояться за власне життя. Організацією, що активно займається даною проблемою, безперечно, є ООН.

В даний час в рамках ООН та інших міжнародних організаціях є прийнятим і діє комплекс міжнародно-правових актів, що захищають права і свободи жінок: «Загальна декларація про права людини» (1948 р.), «Міжнародний пакт про громадянські і політичні права» (1966 р.), «Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок» (1979 р.) та ін. В дослідженні було розглянуто можливі дії ООН по вирішенню поставленої проблеми політики.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Акбашова Д. Морально – правовые положения женщины в Исламе. Сайт журнала «Ватандаш». – 2009 г. - [Цит. 2012, 18 листопада]. – Доступний з: <http://vatandash.ru/index.php?article=1249>.
2. Балтанова Г. Р. Мусульманка / Г. Р. Балтанова. – М.: Логос, 2005. – 376 с.
3. В Британии резко возросло число преступлений на почве семейной чести. Сайт «Zman.com». – 2011. - [Цит. 2012, 17 листопада]. – Доступний з: <http://www.zman.com/news/2011/12/17/116313-print.html>.
4. Ворончанина Н.И. Ислам в общественно-политической жизни Туниса / Н. И. Ворончанина; АН СССР, Ин-т востоковедения – М.: Наука, 1986. – 192 с. – Библиогр.: с. 187-190.
5. В Турции родители закопали заживо «бесчестную» дочь. Сайт «Росбалт.ру». – 2010 г. - [Цит. 2012, 17 листопада]. – Доступний з: <http://www.rosbalt.ru/main/2010/02/05/710191.html>.
6. Дмитриева Г.К. Международная защита прав женщин. М., 1975. 157 с.
7. Жданов Н. В. Исламская концепция миропорядка / Н. В. Жданов. – М.: Междунар. отношения, 2003. – 564 с.
8. Женщина в мусульманском мире на положении мебели. Информационный портал «NewsLand». – 2009 г. - [Цит. 2012, 2 листопада]. – Доступний з: <http://newsland.com/news/detail/id/375375/>.
9. Ислам и женщины Востока (история и современность) / [отв. ред. М. М. Хайлуллаев], АН СССР, Ин-т востоковедения им. Абу Райхана Беруни. – Ташкент: Изд-во «ФАН» Узбекской ССР, 1990. – 251 с.
10. Коран. Сайт «Musulmanin.com». - [Цит. 2012, 13 листопада]. – Доступний з: <http://musulmanin.com/koran-narusskom.html>.
11. Мамедов А. М. оглы. Ислам и проблемы социально-культурного развития арабских стран (на материале АРЕ) / А.М.Мамедов; АН СССР, Ин-т философии и права. – Баку: Элме, 1986. – 134 с.;
12. Права женщин в исламе. Сайт «Why Islam?». – 2008 г. - [Цит. 2012, 2 листопада]. – Доступний з: <http://www.whyislam.ru/statii/prava-zhenshhin-v-islame.htm>.
13. Убийства чести. Христианский блог «kusakin.com». – 2009 г. - [Цит. 2012, 17 листопада]. – Доступний з: <http://kusakin.squarespace.com/main/2009/8/31/honor-killing.html>.
14. Убийства чести в исламе. Сайт «Злобное инфо». – 2012 г. - [Цит. 2012, 17 листопада]. – Доступний з: <http://zlobnoe.info/ubijstva-chesti-v-islame/>.
15. Устав Организации Объединенных Наций. - [Цит. 2012, 22 листопада]. – Доступний з: <http://www.un.org/ru/documents/charter/>.
16. Islam and woman's rights. Voula Papas. The Atheist Foundation of Australia Inc. - [Цит. 2012, 4 листопада]. – Доступний з: <http://atheistfoundation.org.au/article/islam-and-womens-rights/>.
17. Nearly 3000 cases of 'honour' violence every year in the UK. Cite of Iranian and Kurdish women's rights association. – 2011. - [Цит. 2012, 17 листопада]. – Доступний з: <http://ikwro.org.uk/2011/12/03/nearly-3000-cases-of-honour-violence-every-year-in-the-uk%20/>.